

RAKKAUTTA! NYT!

MAARIA RAINIO

NTAMO

RAKKAUTTA! NYT!

Maaria Rainio

Hornos, ntamo 2007

© 2011 Maaria Rainio

isbn 978-952-215-162-9

Taitto Make Copies

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2011

ntamo

www.ntamo.net

RAKKAUTTA! NYT!

MAARIA RAINIO

NTAMO

"Luovuttajat jäävät ilman kalaa." M.R. 2011

Luopuminen on aika hieno tunne, vaikka eihän siitä voi (vielä) riisua kostohimoa. Luopuminen on vaikeaa, edistyneiden gurujen hommaa. Ja tässä minulla on

*kaikki: Hämärä valo ja käsi, jolla kirjoitan. Ja tässä minulla on kaikki: RIISUTTU MIELI, joka haastaa kaikki murtuneet mielet. ALOITUS ON AINA VAIKEA. MOOTTORIN KÄYNNISTYS JA VALOT PÄÄLLE! Herääminen on vaivalloista, tiedättehän ne aamut, joina herää **vaativan** ääneen, mutta älä syytä minua hyvä ystäväni. LUOVUN SINUSTA, mutta en luovu elämästä. Kellot ovat pysähdyksissä. AIKA on puolellani. Lumi on satanut ziljoonia hiutaleita maahan ja me olemme päättäneet: VUOROKAUDESSA ON 24 tuntia. Luopuminen on gurujen hommaa.*

HOIDA HOMMA.

Minä en tarvitse enää sinua enää, sillä olen väkevämpi nyt.

Ja mistä se johtuu? LUOPUMISESTA. Uuden ajan aloittamisen hurmiosta.

HUOMENNA MINULLA ON VAPAAPÄIVÄ.

mutta sinä viet minun voimani S-I-T-O-U-T-U-M-I-S-K-A-M-M-O-I-N-E-N!

Minä olen lehteen kiinnittyvä punkki,

kahviin valuva maito,

Sileään kiveen tarraava kuhmu.

MINÄ OLEN LUOPUMINEN.

Kiitos, että ette ole täällä ja saan kirjoittaa!

ROOLIAHMONI ON VAATIVA.

Ja tulee yö, jolloin kirjoitan sieluni puhtaaksi.

Teille kaikille puhumattomille, vedän henkselit paskapuheenne päälle. HERÄTTÄKÄÄ minut
UNESTA,

Sinun rakkautesi on myrkkyä minun mielelleni.

niin kuin leipä murenee,

*aalto lankeaa
meren tahtoon*

puut menettävät oksiaan

JA LINTU ISKEYTYY LASIIN,

vihellys haastaa laulun,
musta taittuu siniseksi,
enkeli taitellaan rautalangasta,
eikä puhelin soi....

VAIKKA NUMERON NÄET, KUN PAINAT NIMEÄNI...

NIIN KUIN MUISTOMME OVAT UNIA,
eivätkä ne tule todeksi.

*LUOPUMINEN, ANNA minulle voimia, että en ala kirjoittaa sinulle
rakkausrunoja....*

*meritähdet ovat niiden arvoisia,
kaikki suolaa maistaneet ovat niiden arvoisia
JA SUOLAA Nielleet*

*Minä vielä,
minä vielä*

jätän kirjoittamatta ne rakkausrunot ja säästän ne toiselle.

JA TAAS SAAPUU KOSTONHIMO! TULE! LUOPUMINEN!

en rakasta sinua enää

STABILO POINT 88,

en rakasta sinua enää,

Väsyn tähän valottomuuteen, *minun joka piti ylistää elämää*

AIKA zOKKELOINEN TÄMÄ ELÄMÄ.

ja minä herään tähän aamuun

ja kasvit janoavat vettä

ja kuulen kun ne juovat

DIP DOP,

NE JUOVAT JA SAAVAT JANONSA SAMMUTETTUA.

palmuvehkat ovat pyyteettömiä,

minä kaadan niille vettä,

väsymystäni uhmaten,

HÄMÄRYTTÄNI hipoen.

Lumi on pakkaskuivaa

JANOINEN *eläin,*

sana ei ole kaiku,

joka täyttää.

OHITAT SANAN

eikä puhelin soi.

Te annatte minun odottaa

niin kuin palmuehka juo,

DIP DOP,

niin minä odotan sinua,

runoilijaa.

tule lepäämään minuun voima,

PUHU,

ASTU HUONEESEENI,

TABULA RASA,

BAROKKI IS BACK.

SYTYTÄ TIKUT.

Maaria Rainion toinen teos näyttäisi osallistuvan nuoren runon uustunnustukselliseen vittu käännteeseen. Silti hänen "vaativa" rooliminänsä ei käänny oikeastaan kenenkään, kaikkein vähiten meidän lukijoiden puoleen: "Kiitos että ette ole täällä ja saan kirjoittaa." Puheen ihan vitun hellittämätön suoruus ja typografian tukahdetun raivokas vittu elekieli kohdistuvatkin lähinnä roolihahmoon itseensä - joka onkin riittävän vahva vittu kieltäytyäkseen kaikesta helposta sovitukselta: "luopuminen on edistyneiden gurujen hommaa". Tuloksena on runoa, joka on yhtä vittu aikaa iholletulevan intiimiä, kipeän vittu elegistä ja niin vitun illuusiottoman paljasta. Lukija palkitaan, kunhan hän vain malttaa noudattaa runoilijan pyyntöä: "Raakalaiset / älkää säälikö minua." - Leevi Lehto

